

Uppsatsen är fokuserad på det psykologiska innehållet i vardagligt polisarbete. Bakgrundsperspektivet är systemövergripande och baserat på psykodynamisk och socialpsykologisk teori, vilket innebär att kunskaper om individens utveckling och dynamik sätts in i ett organisatoriskt sammanhang.

Syftet med studien är att undersöka:

1. Arten av psykiskt slitage och belastning i polisarbetet
2. Förekomsten av socialt strukturerade försvar i organisationen
3. Individ- och gruppbaseade anpassningsmekanismer och försvar
4. Övriga typer av skydd- och anpassningsmekanismer

Datainsamlingen har gjorts genom ca 50 timmars deltagande observation av praktiskt polisarbete samt genom 20 intervjuer av poliser i ett vaktdistrikt. Intervjuerna omfattade i genomsnitt drygt två timmar.

Polisycket är ett arbete med höga psykiska påfrestningar. Man kan förutsätta att olika psykiska och organisatoriska skyddsmekanismer finns utvecklade. En mångfald individuella, kollektiva och organisatoriska strategier beskrivs och diskuteras.

De mönster som framträder på de olika nivåerna syns vara reaktioner på de krav arbetsuppgifterna ställer. Bland de viktigaste finns:

- att kontrollera sina egna reaktioner: man drivs att inte reagera och känna utan man ska hålla sig kall.
- att hålla en opersonlig profil; man är utbytbar, vilket förstärker rollen att man gör en uppgift som inte har med den egna personen att göra
- behov av att distansera sig
- att man drivs att dehumanisera klientelet
- behov av att identifiera sig med sin egen grupp och att idealisera de egna ledarna, d v s behovet av en god image
- att formalisera kontakten med allmänheten
- att arbeta med korta, effektiva insatser där man agerar på något sätt, d v s man "gör något" och sedan lämnar man vidare ärendena och ansvaret
- att standardisera arbetsgången
- att kategorisera de grupper man arbetar med: allmänhet och misstänkta

De flesta mönster syns vara funktionella, även om tydliga destruktiva aspekter och psykiska kostnader är identifierbara.